

BAM

DANCE
MOTIONUSA

Коротка історія степу, джазу + хіп-хопу

СЬЮЗЕН ЮНГ

2013

BAM

ПРО DANCEMOTION USASM

Ця стаття представлена організацією DanceMotion USASM для ознайомлення світового суспільства з Американськими танцями. DanceMotion USASM – це програма Департаменту Освіти та Культури США, що була започаткована за ініціативою BAM (Бурклінська академія музики), щоб продемонструвати найкращий сучасний Американський танець за кордоном, що спонукало б до взаєморозуміння. DanceMotion USASM допомагає партнерам посольств США із провідних культурних та соціальних сфер послуг,

а також місцевим організаціям та освітнім інститутам у створенні унікальних осередків для обміну та співпраці. Крім особистого спілкування, програма охоплює більшу аудиторію за допомогою активних соціальних та мультимедієвих проєктів, а також через освітні ресурси посольства та бібліотеку консульства.

Відвідайте наш сайт dancemotionusa.org

BAM

ПРО АВТОРА

СЬЮЗАН ЮНГ

Сьюзан Юнг, керівник відділу з публікацій у BAM, розробляє програми, редакційний зміст та різні проекти, також редагує та робить свій внесок у [блог BAMу](#). Вона була помічником редактора для об'ємного видання на честь святкування 150-тої річниці інституту BAM: *Повне зібрання творів*, а також написала багато статей про легендарних зірок, включаючи Піну Бауш та Біла Ті Джонса. Як незалежна журналістка, що спеціалізується на танцях та образотворчому мистецтві, вона веде блог на [Ephemeralist.com](#) та зробила свій внесок до багатьох видань та вебсайтів, включаючи журнал Данс Мегезін, блог Сандей Артс (Sunday Arts) від WNET, видання *Паунт*, *Вилідж Войс*, *Белей – Танц (Берлін)*, *Бруклін Рейл* та багато інших. Вже 8 років Юнг є членом комітету Бессі Евордс та приймала рішення від імені кількох культурних організацій, що надають гранти та нагороди.

BAM

ВСТУП

Сучасний американський танець представлений багатьма різними стилями. Кожен сам по собі є унікальним, так само як одна мова відрізняється від іншої, як наприклад романські мови мають спільні латинські корені, так само і ці стилі також мають спільне коріння. Жанри степа, джаза і хіп-хопу різняться, але у всіх них іде акцент на музиці: ритмічний супровод музики або, як у випадку степа, інколи навіть створення музики. У цих трьох стилях також робиться наголос на розваги, чи в більш традиційному сенсі залучення глядачів індивідуально, чи влаштувавши змагання з іншими танцюристами, як це прийнято в степі і хіп-хопі. Проте, всі три жанри демонструють найкраще у дусі "плавильного котла" Америки за допомогою живих, фізичних і виразних танцювальних стилів, які легко інтерпретуються.

Ці три стилі були створені в основному афроамериканцями, при впливах з Британських островів. Але, якщо хіп-хоп є молодіжною формою, яка веде свій початок з 1970-х років, то степ є відносно старою, що розвивалася паралельно до ролі афро-американців, яка змінювалась упродовж їх довгої боротьби за цивільні права і зрештою втілюється у джаз в 20 столітті.

СТЕП

В Америці степ виник в середині 17 століття і походить від західно-африканських танців, які виконували раби, а також зазнав впливу з боку Британських островів, в тому числі ірландського степу і англійської сільської чечітки. Риси від обох географічних впливів змішалися – африканський акцент на динамічності і послідовності і британський акцент на техніці виконання і роботі ніг. Різні переважаючі характеристики з обох боків все ще можна простежити в сьогоденному розмаїтті підходів до виконання степу.

Розвиток степу можна частково пояснити подавленням художнього самовиразу. Повстання рабів в 1730-і роки стало причиною того, що білі господарі заборонили рабам використовувати барабани, які, на їх думку, стали інструментом для організації революції. Отже, спритність і винахідливість привела людей до створення ритмів за допомогою своїх тіл, а особливо ніг. Пізніше в 18 столітті проводилися танцювальні конкурси з джиги на саморобних дерев'яних дощатих «сценах», з нагородженням найскладніших номерів і дивовижних танцюристів, яким вдавалося зберегти рівновагу.

У виступах менестрелів, надзвичайно популярних на початку і в середині 1800-х років, білі виконавці (а пізніших нащадки африканців) виступали в ролі чорношкірих, висміюючи стереотипи поведінки чорношкірих, одночасно представляючи елементи африканської культури, яка набула популярності у водевілі, оскільки мистецтво менестрелів вийшло з моди. [Вільям](#)

[Генрі Лейн \(William Henry Lane\)](#) ("Майстер Джуба") виступав у виставах менестрелів, в той час, коли побачити чорного виконавця серед білих було великою рідкістю. Мистецтво менестрелів, яке одночасно пародіювало і шанувувало культуру чорношкірих, відображало бурхливу молоду країну з розвитком промисловості і капіталами на півночі та плантаціями і рабством на півдні. Водевіль, який був популярний у 1880х роках, складався з різних виступів, від серйозних монологів до акробатичних номерів і танців. Було створено декілька мереж, пов'язаних театри, до яких можна було організувати тури, які себе зарекомендували.

Близько 1900 року ця танцювальна форма все ще була відома як клог, степ, бак або бак-енд-уінг. Її популярність зростала, хоча вона по суті була ізольована. Театри розробляли схеми гастролей, які прискорювали процес поширення жанру. Організація, яка називалася Асоціація власників театрів (Theater Owners' Booking Association (TOBA)), поєднала театри водевіля і чорношкірих артистів. Популярність Бродвею також була на підйомі, але саме водевіль сприяв розвитку степу. Цей жанр, що постійно урізноманітнюється, буде розширюватися, щоб вмістити більше технічних знань і більше індивідуальності.

До найбільш відомих артистів 20-го століття [відносяться Брати Ніколас \(Nicholas Brothers\)](#) (Гарольд і Фаярд Томас), чийі сміливі акробатичні трюки - стрибки на шпагат, а також перестрибування з платформи на платформу над оркестром – примушували відкривати роти від здивування. Танцюристи стали виступати в парах частково через правило, яке забороняло чорношкірим виступати поодиночі. "[Бак енд Баблз \(Buck and Bubbles\)](#)" - Джон "Баблз" Саблетт і Форд "Бак" Вашингтон - відрізнялися своїми елегантними смокінгами і супроводом на фортепіано, а також постійно відвідували Клуб чечіточників у Гарлемі (Harlem's Hoofers' Club), де проходили неофіційні, але напружені змагання з танців. [Білл "Бодженглз" Робінсон \(Bill "Bojangles" Robinson\)](#) був прикладом гарного і блискучого шліфування; його танці на сходах стали його своєрідним індивідуальним стилем.

У 1930-ті роки водевіль почав занепадати, але Бродвей і кінематографія набирали популярності. Це означало, що складні та сенсаційні постановки, на зразок Басбі Берклі, припали до смаку аудиторії, яка чекала на них з нетерпінням, в той час як більш глибокі імпровізаційні номери втрачали свою популярність. Виконавці, які з'явилися в ту епоху і залишаються легендами жанру – це [Енн Міллер \(Ann Miller\)](#), [Рей Болджер \(Ray Bolger\)](#), [Дональд О'Коннор \(Donald O'Connor\)](#), [Джин Келлі \(Gene Kelly\)](#), а найбільш незабутніми є [Фред Астер \(Fred Astaire\)](#) і його популярна партнерка [Джинджер Роджерс \(Ginger Rogers\)](#).

Келлі і Астер представили дві зовсім між собою несхожі запальні сторони степу. Келлі носив

BAM

тонкий облягаючий спортивний одяг і поєднував степ з джазом, що бурхливо розвивався, з його низькими присіданнями і зігнутими руками, відведеними в сторони. Він тримався упевнено і цим, здавалося, уособлював США, як показано в кольоровій кіноопері [Американець в Парижі \(An American in Paris\)](#). Джазові ноти, вгадувані в послідовності рухів танцю Келлі, стали набирати обертів на Бродвеї і в кіно. [Астеп \(Astaire\)](#), з іншого боку, являв собою елегантність і витонченість. Часто одягнений у смокінг з циліндром або тростиною, він був зіркою кіноекрану, який з легкістю перевтілювався з чорного-білого в кольоровий. Його популярною партнеркою була Джинджер Роджерс, і вони являли собою втілення романтики, гумору, американського оптимізму і хореографічної винахідливості.

Хоча степ зник з поля зору публіки в середині 20-го століття, але в нього було багато прихильників в танцкласах і на фестивалях. Незважаючи на те, що рухи степу певною мірою усистематизувались, а термінологія набула стандарту, танець завжди носив суто індивідуальну форму, яка постійно розвивалась з кожним новим виконавцем. Отже, цей вид мистецтва продовжував своє існування завдяки таким виконавцям, як Джиммі Слайд, [Чарльз "Хоні" Коулз \(Charles "Honi" Coles\)](#) і Джон Баблз, - всі вони з'являлися в голлівудських фільмах або на бродвейських сценах. До наступної генерації виконавців відноситься багато жінок - це [Діана Уокер \(Dianne Walker\)](#), [Бренда Буфаліно \(Brenda Bufalino\)](#), [Лінн Даллі \(Lynn Dally\)](#) і [Джейн Голдберг, яка за допомогою своєї організації Ворд ов Фут \(Jane Goldberg, Word of Foot\)](#) організувала конференції і зберігала традиції жанру, наполегливо працюючи в цьому напрямку на початку 1980-х років і в подальшому.

Незабаром нове покоління шанувальників побачить поєдинок американського степпера Грегорі Хайнса з суперзіркою російський балету Михайлом Баришніковим у фільмі [Білі ночі \(White Nights\)](#). Їх відповідні танцювальні жанри можна розглядати як характерні риси, що властиві їхнім країнам. Хайнс продемонстрував атлетизм, віртуозність і неперевершену телевізійну харизму. Він виконував головну роль в мюзиклі "Останній концерт Джеллі" (Jelly's Last Jam) (1992) з молодим [Севіоном Гловером \(Savion Glover\)](#), якого багато людей ставлять в одну лінію з найкращими виконавцями степу. Гловер підкреслює музичну структуру і поліфонію, створюючи ще більш складні ритми для широкого розмаїття музики, в тому числі класичної. Він отримав премію Тоні за найкращу хореографію для бродвейського шоу Bring in 'Da Noise, Bring in 'Da Funk в 1996 році і надихнув ще одне нове покоління.

Фестивалі проводяться в США, зокрема, в таких містах, як Сент-Луїс, Чикаго і Бостон. На фестивалі [Теп Екстраваганза \(Tap Extravaganza\)](#), який було започатковано в 1989 році, відмічається

Національний День Степу (National Tap Dance Day) і вибирається танцюрист для отримання щорічної премії за досягнення протягом життя. В останні роки спостерігається поява іншої нової генерації танцюристів степу, які все більше і більше демонструють індивідуальний стиль. Сюди відносять [Макса Поллака \(Max Pollack\)](#), [Роксанну Батерфляй \(Roxanne Butterfly\)](#), [Таманга \(Tamango\)](#) і [Дормешу Самбрі-Едвардса \(Dormeshia Sumbry-Edwards\)](#), а також [Джейсона Семюелса Сміта \(Jason Samuels Smith\)](#), який зіграв роль поруч з легендою степу [Артуром Дунканом \(Arthur Duncan\)](#) в короткометражному фільмі [Tap Heat \(Ten xim\)](#).

В останні роки заслуговує на увагу і [Мішель Дорранс \(Michelle Dorrance\)](#) не тільки за її приголомшуюче вміння виконувати степ, але й за її творчий, експериментальний підхід до форми в соло-виступах, а також за діяльність її компанії, Дорранс Данс/Нью-Йорк. Її оригінальну хореографію, яку іноді виконують в шкарпетках, а також у взутті для степу, можна побачити там, де зазвичай представляють сучасний танець.

Якщо розглядати поп-культуру у більш широкому аспекті, то степ постійно присутній на Бродвеї, що можна спостерігати в таких ривайвлах, як ["42-а вулиця" \(42nd Street\)](#) і ["Все можна" \(Anything Goes\)](#). Танцювальні шоу виконавців ірландського степу, ініціатором яких стала група ["Ріверданс" \(Riverdance\)](#), довели свою надзвичайну популярність, а театральні постановки з елементами степу виходять поза межі Бродвею. Крім того, обидві форми інколи можна побачити на деяких популярних телевізійних танцювальних шоу і шоу талантів. Такі групи, як [Джаз Степ Ансамбль \(Jazz Tap Ensemble\)](#) на чолі з Лінн Даллі виступають на танцювальних аренах всієї країни, а також всього світу. Межі жанру настільки розширилися, що він може вмістити і танці з хореографією із суворим дотриманням правил, і винахідливі імпровізації, схожі до музичних джемів.

ДЖАЗ

Серед степу, джазу і хіп-хопу джаз є самим вільним жанром з точки зору техніки. Подібно до музики, від якої він бере свою назву, він сильно залежить від особистої інтерпретації ритму і динаміки. Генеалогічне дерево джаза ділить свій стовбур із степом, який з'явився на початку історії Америки, коли раби використовували свої тіла і ноги як ударні інструменти, оскільки барабани були заборонені як інструменти революції. Африканські танці змішались з танцями, які прийшли з Британських островів, і виникли нові стилі танцю через проведення змагань. За деякими винятками, спершу неграм не дозволялося виступати, але в другій половині 19-го століття прийшла популярність африканської культури, у переважній формі розваг і мистецтва менестрелів.

На початку 20-го століття, так само як і регтайм, танцювальна музика бальних та великих

BAM

джазових оркестрів набула великої популярності у суспільстві завдяки ревію ([Дарктаун фолліз \(Darktown Follies\)](#), [Зігфелд фолліз \(Ziegfeld Follies\)](#)), клубам ([Гуферз Клуб \(Hoofers Club\)](#), [Коттон Клуб \(Cotton Club\)](#), [Савой Болрум \(Savoy Ballroom\)](#)) і музичним театрам. До складу хору в ревію Shuffle Along (1921) входила [Жозефіна Бейкер \(Josephine Baker\)](#), яка стала однією з найбільших зірок тієї епохи. Соціальний танець, такий як [лінді-хоп \(Lindy Hop\)](#) (пізніше названий джиттербаг), став способом для простих людей опанувати цей нововинайдений вільний стиль виконання танцю - в певному розумінні це було перепусткою для багатьох до зіркового кола африканської культури.

Джазу і степену відводилося помітне місце у фільмах, які поширювали їх популярність, через таких корифеїв, як: [Білл "Бодженглз" Робінсон \(Bill "Bojangles" Robinson\)](#), [Фред Астер і Джинджер Роджерс \(Fred Astaire & Ginger Rogers\)](#) і [Джин Келлі \(Gene Kelly\)](#). На Бродвеї хореографи, які працювали в основному з балетом і модерном, почали ставити шоу. Серед них - Агнес Де Мілль, Дональд Маккайл, Джордж Баланчин, Джером Роббінс. Сліди джазу будуть з'являтися у класичному балетному репертуарі цих хореографів, наприклад, паралельне розташування, зігнуті ноги і руки.

[Вестсайдська історія \(West Side Story\)](#) Роббінса стала хітом як на Бродвеї (1957), так і на екранах кінотеатру (1961). Вона отримала 10 Оскарів, у тому числі як найкращий фільм і за найкращу режисуру завдяки Роббінсу і Роберту Уайзу. Його танці були представлені в 1995 році в Сюїті "Вестсайдська історія" для Нью-Йоркського міського балету, який продовжує ставити її на сцені. В репертуарі компанії багато балетів Роббінса, в тому числі балет 1958-ого року [Нью-Йорк Експорт: Опус Джаз \(New York Export: Opus Jazz\)](#), який було відроджено в 2005 році. Фільм з цим балетом в адаптованому варіанті отримав визнання критиків в 2010 році за танці, зняті у різних місцях по всьому Нью-Йорку.

[Джек Коул \(Jack Cole\)](#) поставив багато фільмів в індивідуальному стилі, який давав відчуття свіжості, з його зігнутими колінами до низу, опущеними як у "цуценяти" кистями рук, і руками, що рухались як компасна стрілка. Боб Фосс запозичив цей стиль у свої рухи, але додав драматичних деталей - спокливе плече, викрутаси бедрами, котелок і тростину. Метт Меттокс, один з танцюристів Коула, що знявся в багатьох фільмах, розробив джаз-клас за зразком структури уроків балету і став дуже авторитетним і впливовим вчителем, а також прихильником стилю.

Зародження сучасного танцю було пов'язано з деякими з більш ліричних мотивів джазу. Перш ніж створити свою власну компанію в 1958 році, [Елвін Ейлі \(Alvin Ailey\)](#) навчався, а потім виступав з [Лестером Хортоном \(Lester Horton\)](#), відомим педагогом і хореографом. Ейлі поєднував деякі

з більш формальних елементів джазу з балетом, африканським стилем і модерном, щоб створити репертуар для своєї на сьогоднішній день всесвітньо відомої компанії, візитною карткою якої є постановка [Одкровення \(Revelations\)](#).

Приблизно в той самий час джазові студії і викладання були на підйомі. Ньюйоркець [Луїджі \(Luigi\)](#), який отримав у 2013 році нагороду Бессі за досягнення протягом життя, мав плавний як шовк і пульсуючий стиль, розроблений частково як терапевтична відповідь на серйозну аварію. Його класи збирали великі натовпи, хоча стиль не знайшов серйозного визнання на сцені. Студія Філа Блека, розташована на півночі від Тайм-сквер на Бродвеї, була дуже популярна серед тих, хто вивчав джаз. [Гас Джордано \(Gus Giordano\)](#) в Чикаго був активним прихильником джазового жанру, він написав "Антологию американського джазового танцю" (*Anthology of American Jazz Dance*) і організував Всесвітній конгрес джазового танцю (Jazz Dance World Congress). Лінн Сімонсон була однією з засновників Данс Спейс Сентер в Нью-Йорку в 1983 році, де її плавний з поступовими рухами стиль джазу набув популярності (центр перетворився на Данс Нью Амстердам, який нещодавно закритися).

[Репертуар Твайли Трар \(Twyla Tharp's\)](#) є настільки різноманітний й глибокий, що його неможливо класифікувати, хоча він набув популярності у часи постмодернізму Церкви Джайсона. Деякі з її танців можна охарактеризувати як джазові, з крученням бедер, ходом, як у розв'язних бітників і з грайливим музичним синкопуванням. Крім того, вона створила масштабні балети для оперних театрів і хітові бродвейські мюзикли, такі як [Пеєїзд \(Movin' Out\)](#).

Лу Конте заснував [Хуббарт Стріт Данс Чикаго \(Hubbard Street Dance Chicago\)](#) в 1977 році. Ця трупа стала популярною завдяки виконанню сучасного репертуара з джазовим ухилом та вдосконалою технікою. Спираючись на ранні внески Конте у хореографію і розвиваючись під керівництвом теперішнього художнього керівника Гленна Еджертона, HSDC в даний час має різноманітний репертуар від провідних міжнародних хореографів, розширюючи свою танцювальну сферу, щоб вмістити широкий діапазон жанрів від балету до гага (техніка Охад Нагаріна).

Бродвей залишається основним сховищем музичного театрального джазу завдяки таким зіркам, як Лінн Тейлор-Корбетт, Роб Маршалл, Грасіела Даніелі і Сюзана Строман, більшість з яких займається як керівництвом, так і хореографією. До багатьох сучасних хореографів, які вводять у свій репертуар джазові елементи, належать Лар Лубовітч (Lar Lubovitch) та [Трей Макінтайр \(Trey McIntyre\)](#). Майкл Джексон був поп-зіркою з дитинства, але коли MTV нарешті вмовили показати його відео (вони раніше не показували чорношкірих артистів), жанр набув популярності.

BAM

Його надзвичайно популярні музичні кліпи з альбомів "[Beat It](#)", "[Billie Jean](#)" і "[Thriller](#)" були колосальними хітами, частково через його магнетичний танець, віддаючи належне Бобу Фоссу та іншим джазовим виконавцям.

Слово "сучасний" часто використовується для визначення танцю, який бачили в музичному театрі на Бродвеї і більш комерційних установах. Водночас цей термін може мати більш широке застосування до сучасних танцювальних стилів, що виникли після [руху Джудсон \(Judson Movement\)](#), в тому числі пост-модерн, ті, що виникли під впливом балету, і багато іншої концептуальної хореографії. У зв'язку з недавнім танцювальним бумом на такому телевізійному реаліті-шоу, як [Отже, ви думаєте, що вмієте танцювати \(So You Think You Can Dance\)](#), сучасний танець став новим різновидом джазу, що викладається в численних нью-йоркських студіях. Розпливчато визначений, він може бути поєднанням модерну, балету і джазових стилів - ліричний, технічно складний, з великими стрибками і численними крутіннями, і переплітатися з емоційним напруженням, поставлений хореографами, такими як [Мія Майклс \(Mia Michaels\)](#). В ідеалі, було б корисно розширити словник термінів, щоб відобразити художню форму, що постійно розширюється, оскільки слово "сучасний" має надзвичайно широкий спектр значень.

Бродвей став улюбленим місцем для джазових хореографів, але декілька творців танців, відомих своєю роботою в інших жанрах, останнім часом отримали великий успіх – це, наприклад, [Білл Т. Джонс \(Bill T. Jones\)](#), який з'явився в 80-х роках як постмодерністський хореограф, і Кароль Армітаж, яка відома своїм [панк-балетом \(punk ballet\)](#). Що всіх цих артистів об'єднує, так це бажання поєднати і розважити через танець або синкопування з ритмічною музикою.

ХІП-ХОП

Танець хіп-хоп з'явився як окреме відгалуження загального руху, який складається з чотирьох елементів: ді-джеїнг, ем-сіінг, брейк-данс і графіті. Хіп-хоп зародився в середовищі Бронкса в 1970-х роках, коли [ді-джей Кул Герк \(DJ Kool Herc\)](#), використовуючи пару вертушок і мікшер, розтягнув розриви в фанк-записах, зібрав ці вибіркові перкусійні сегменти в довгі повторювальні інтервали. Танцюристи розробили спеціальні кроки, щоб рухатися в такт цим розривам, і стали відомими як бі-бойз або бі-герлз (b-boys або b-girls), де "b" позначає break.

На танцювальних вечірках, які стали настільки популярними, що зрештою вийшли назовні до парків, заклики, речетативи і римівки Херкса до танцюристів і любителів вечірок мали основне значення для зародження репу, який розвивався як унікальний стиль зі своєю тематикою,

розвинений емсі. Часто текст виражав точки зору на політику чи розчарування, що виникало внаслідок руху за громадянські права. Пізніше артисти свobodно персоналізували реп, щоб відобразити вибір образу життя, який виникав від грошового успіху в музичній індустрії.

[Ді-джей Африка Бамбата \(DJ Afrika Bambaataa\)](#) ввів термін "хіп-хоп", який з'явився в 70-х роках, коли Нью-Йорк, і, зокрема, Бронкс страждав від злочинності і був у занедбаному стані. Бронкс був схожий на зону бойових дій, який, через наркотики і банди, мало не щез, але вистояв. Але без деякої прихильності до беззаконня і без покидання Бронксу середнім і бізнес-класами насіння хіп-хоп ніколи б не знайшло благодатного ґрунту. Невгамовна молодь, яка не бачила жодного виходу, знайшла спосіб вираження і спільну мету в різних жанрах хіп-хопу. Те, що могло проявитися в насильстві, стало змаганнями, які часто влаштовувалися між виконавцями, але брутальне насильство продовжувало існувати в музичному світі.

[Графіті \(Graffiti\)](#) покривали вагони метро зовні і всередині, а розмальовники конкурували один з одним, щоб побачити, хто має більше впливу. Вони розробили індивідуальні стилі, які впізнавалися здалеку, часто це був напис, зроблений великими кольоровими буквами з заокругленнями і мультяшні зображення, виконані в індивідуальному стилі, або графіка. Це нагадувало розборки, які влаштовували банди на вулицях, але в менш кривавий спосіб, нехай хоч і графіті пошкоджували майно. Проте, частково завдяки далекоглядній галереї Бронксу під назвою [Фешн Мода \(Fashion Moda\)](#), творці графіті перестали розмальовувати вагони метро, а перейшли до стін галереї. Багато хто з основних графітчиків стали самі по собі знаменитостями: [Футура 2000 \(Futura 2000\)](#), [Кейт Харінг \(Keith Haring\)](#) і [Донді \(Dondi\)](#). Цей перехід від візуального прояву вуличної боротьби за територію до товару, який продається на міжнародному рівні за великі суми грошей, повторюватися у всіх найпопулярніших формах хіп-хопу, зокрема музиці.

Агресивні, повторювані удари (біти), які програвалися ді-джеями, сприяли змаганням на танцплощадці між бі-герлз і бі-бойз, які імпровізували і намагалися справити враження на натовп своїми найкращими рухами. Стиль починався з вертикального положення з максимальним гойданням, основного кроку перехрест-і-стрибок, який створює враження переміщення, але насправді танцюрист залишається на одному місці, оскільки це диктувалося чіткими межами кола (або знаком). Необхідність залишатися по суті на місці примусила виконавців хіп-хопу використовувати творчий підхід у створенні ілюзії руху. Вони додали хлопки і блокування (або смерфінг) і роботоподібні рухи з підкресленими зупинками

BAM

і застиглими позами. Однією з перших найвідоміших груп була група [Рок Стеді Кроу \(Rock Steady Crew\)](#), заснована в 1977 році.

Термінологія спускається до нижньої частини тіла, щоб включити вільні вправи, які іноді називаються рухи ногами або розгойдуванням на підлозі, застиглими позами з підтримкою руками і ногами, піднятими вгору, і крутінням. Крутіння починалося на голові з простих обертань (олівців) зі збільшенням швидкості і кількості обертів. Танцюристи опускалися на сідниці, зрештою крутячись на спині, як перевернуті догори ногами черепахи, багаторазове обертання приводило до ефекту запаморочення, або, роблячи враження "вітряні млини", де ноги розсікали повітря. До того ж інші форми танцю вплинули на жанр, в тому числі степ і капоейра, бразильська форма, що йде від бойових мистецтв, де виконавці використовують всі кінцівки в рівній мірі і встають догори ногами та часто, як головою догори. Група людей з західного узбережжя, з Лос-Анджелеса, розробила свої власні особливі стилі, такі як попінг, страттінг і крампінг.

У більшості випадків такий танець звичайно бачили в традиційних театрах, де пропонувалися постановки сучасного танцю, балету і степу. Починаючи з 1980-х років варіації хіп-хопа можна побачити на декількох великих танцплощадках. [Стиль](#) Майкла Джексона, надзвичайно популярний завдяки його відеокліпам на MTV, більше базувався на джазі, але він проклав шлях для інших чорних артистів, і його групові танці були предвісниками деяких з сьогодшніх команд з хіп-хопу, які виконують складні, театральні номери, що вимагають точної синхронізації. Сьогодні фестивалі та [конкурси](#) збирають виконавців з усього світу.

Широко розповсюджена комерційна версія хіп-хопу представлялася в естрадному та скетчевому телешоу [Ін Лівінг Колор \(In Living Color\)](#) 1990-х років.. Шоу найняло регулярну групу "рухливих танцюристів", які виконували уривчасті танцювальні фігури та у своєму складі мали таких майбутніх зірок, як Дженніфер Лопес. У той час як хореографія варіювалася в широких межах і час від часу переходила до джазу або модерну, виконавці часто демонстрували гарну спортивну форму, футворк із підстрибуванням і комбінації, в яких залишалися в одному місці, як у хіп-хоп. Поп-музиканти стали включати подібні танці в якості звичайних атракціонів на відкритих концертних сценах.

Трупи, що створювалися у 90-х роках, більшою частиною були більш схожими на сучасні танцювальні колективи. На театральних сценах група ["Ренні Харріс П'юрмувмент" \(Rennie Harris Puremovement\)](#), яка заснована в 1992 році в Філадельфії, штат Пенсильванія, демонструвала швидкі кроки та активні спортивні рухи. В останні роки Харріс працював на замовлення

Американського театру танцю Елвіна Ейлі, таким чином, хіп-хоп прийшов до одного з найбільш авторитетних сучасних танцювальних репертуарних колективів. Програма групи ["Іллстайл енд Піс Продакшенс" \(Illstyle &Peace Productions\)](#), також заснованої в Філадельфії, створює позитивний настрій і поєднує стару і нову школи хіп-хопу з іншими жанрами, такими як степ, балет, ді-джеїнг та бітбоксинг. [Ана "Рокафелла" Гарсія \(Ana "Rokafella" Garcia\)](#) вдерлася в світ, де в основному домінують чоловіки, і знайшла постійних шанувальників на виставах. Нещодавно вона зняла фільм [Всі дами кажуть \(All the Ladies Say\)](#) про шість жінок, які танцюють брейк.

У фільмі [Планета Бі-бой \(Planet B-Boy\)](#) засвідчується документально, що хіп-хоп став світовим феноменом. [Compagnie Kafiq](#), французька компанія, заснована в 1996 році, була однією з головних прихильниць хіп-хопу в традиційних театрах і включала танцювальні номери в драматичний контекст за допомогою театральних атрибутів. Окремі особи також відзначилися в цій галузі. Денні Хоч, перформанщик, який заявив про себе в театрах в центрі Нью-Йорка, організував театральний фестиваль з хіп-хопу. [Білл Шеннон \(Bill Shannon\)](#) танцює на милицях, які додають хіп-хопу нового об'єму. Група [Grupo de Rua](#) походить з Бразилії і відстоює рішучість вулиці в своїх концептуально амбітних і відшліфованих продуктах. Це можна побачити в такому телешоу, як America's Best Dance Crew і у відносно комерційних формах, в *"Так ви думаєте, ви вмієте танцювати" (So You Think You Can Dance)*.

На хіп-хоп, у всіх його проявах, є два погляди, і він продовжує викликати серйозні суперечки. Його музика і реп перетворилися в більшості випадках в надзвичайно прибутковий бізнес, де багато артистів дивляться у дзерлало свого власного успіху, на краще чи на гірше, символом якого є матеріалізм. Хоча, все ще є прихильники його витоків, які зосереджені на захисті громадянських прав і положенні афро-американців. Хвіля графіті давно досягла свого піку, окрім того, він пережив величезний бум, під час якого деякі художники отримали великий прибуток, в той час як інші залишилися невідомими.

На противагу музиці і репу, у хіп-хопа було набагато менше можливостей приносити гроші через художнє майстерство. Цілком можливо, що він залишився в більш чистому вигляді, стійкий до спокус, які несе з собою багатство. І успіх його переходу з вулиці і клубу на авансцену театру, як і раніше, залишається спірним. Проте його як і раніше танцюють на людях - в [метро](#), на Таймс-сквер, де він зберігає рішучу привабливість, з якою він і народився в театрах, на конкурсах і в клубах.

Хіп-хоп продовжує вбирати нововведення завдяки танцюристам, які співпрацюють через стилі і культури. [Ліл Бак \(Lil Buck\)](#), колишній

BAM

вуличний танцюрист, представляє свій власний бренд Memphis jookin', недавня форма, яка була використана в несподіваних сферах, включаючи балет і класичну музику. Його плавні змахи руками і кружіння на носках в кросівках нагадують хіп-хоп, але, як показує його [Лебедине озеро \(Swan Lake\)](#), структура менше прив'язана до серії великих рухів, а більше до сюжету в цілому. Його приголомшлива недавня популярність і широка аудиторія – співпраця з [віолончелістом Йо-Йо Ма](#) - показує, як швидко може розвиватися танець.

ПОСИЛАННЯ

[Чанг, Джефф. *Не можу і не буду зупинятися*. Сейнт Мартін Прес, Нью-Йорк, 2005. \(Chang, Jeff. *Can't Stop Won't Stop*. St. Martin's Press, New York, 2005\).](#)

<http://www.daveyd.com/historyphysicalgrafittifel.html>

[Джордано, Гас \(автор/редактор\). *Антологія американського джазового танцю*. Еванстон, Іллінойс: Оріон Паблішинг Хауз, 1978. \(Giordano, Gus \(author/editor\), *Anthology of American Jazz Dance*. Evanston, IL: Orion Publishing House, 1978\).](#)

[Мелоун, Джекі. *Крокуючи по блюзу*. Урбана і Чикаго: Юніверсіті ов Іллінойс Прес, 1996. \(Malone, Jacqui. *Steppin' on the Blues*. Urbana and Chicago: University of Illinois Press, 1996\).](#)

[Соммер, Саллі Р. "Степ", в *Міжнародній енциклопедії танцю*, том 6, вид. Сельма Жанна Кохен. Нью-Йорк: Оксфорд Юніверсіті Прес, 1998, стор. 95-104 \(Sommer, Sally R. "Tap Dance," in *International Encyclopedia of Dance*, Vol. 6, ed. Selma Jeanne Cohen. New York: Oxford University Press, 1998, pgs. 95-104\).](#)

[Стернс, Маршалл і Жан. *Джазовий танець: Історія американського народного танцю*. Нью-Йорк: Да Капо, 1994. \(Stearns, Marshall & Jean. *Jazz Dance: The Story of American Vernacular Dance*. New York: Da Capo, 1994\).](#)

[Валліс Хілл, Констанс. *Америка, яка танцює степ: Історія культури*. Нью-Йорк: Оксфорд Юніверсіті Прес, 2010. \(Valis Hill, Constance. *Tap Dancing America: A Cultural History*. New York: Oxford University Press, 2010\).](#)